

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1276 Usque Ad Annum 1312

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1766

VD18 90118251

§. 29. Patriarcha Athanasius revocatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67012)

Patriarcha Athanasius revocatur.

Quidam monachus nomine Menas vir probitatis laude clarus, Ecclesiæ que ac Imperatori cognitus in visere veterem Patriarcham Athanasium consueverat: & 15 Jan. 1303 Imperatorem adiens, ei curavit dici, se habere rem necessariam, quam ipsi exponeret. Is negotiis distentus hominem expectare iussit. Cum hic secundo petiisset ejus alloquium, negabat notitiam, quam afferret, fore utilem, nisi acciperetur, antequam nox ingrueret. Tum vero Imperator mox admissum solus audivit solum. Domine! agebat Menas, more meo Athanasium hodie visens mœstum inveni & in cogitatione defixum. Causam rogatus asseruit videre se iram Dei huic imminentem urbi; & nomine suo suaderi cupere Imperatori, cunctis ut cœnobiis continuas per hanc noctem preces imperet, quibus ab urbe totaque regione arceatur fames, pestis, terræ motus & inundatio. Hæc Patriarchæ verba retuli ad Heracleæ Metropolitam; qui instabat mihi, ut eadem Majestati tuæ memorarem.

Imperator monitum magna excepit gratia: divinæque vindictæ minas secum

Sæcul. XIV.
A C. 1303

reputans urgentiores duas esse censuit terræ motum & inundationem. Idcirco ad omnia monasteria circummisit mandatum, ut protinus ordirentur preces; nec rei causam taceri voluit. Vigilabat ipse pro more suo; & cogitans de motu terræ videbatur sibi sentire aliquem, sed tam levem, ut vix percipi posset. Habebat eum pro præloquio implendæ prædictionis, ac eventum expectabat. Decimo septimo Januarii fiebat terræ motus major sed non periculosior: & tunc Imperator prædicti veritatem sibi persuasam habens, & raptus in admirationem Vatem divinum laudabat palam, suppresso tamen nomine.

¶ 35.

Postero mane convocatos Prælatos Clerum, ac Monachorum præcipuos avide rogabat, quid judicarent de monacho, qui hunc eventum præsignificasset? Inter omnes convenit ad ferendam certam sententiam debere nosci hominem, ut dispici queat, monitune divino, an patefactione dæmonis, aut cognitione naturali rem præsciverit? nam plerique Græci astrologiæ ac divinationibus habebant fidem. Novimus omnes, addebant, Imperio grandia impendere mala: haud opus est Vates, qui nos id doceat: interesset scire, quonam peccato ea simus meriti, ut remedia adhibeamus.

mus. Abiit dies his in litibus: nec ta-
men Imperator Vatem detexit suum.

Sæcul. XIV.

A. C. 1303.

Altero die 19 Januarii congregatis
civium primoribus & cunctis fere mona-
chis ex alta porticu omnia, quæ per tri-
dum proximum acta erant, particula-
tim narrans, magnam Vatis sacri admi-
rationem & ipse præ se ferebat, & illis
inspirare conabatur; sed ejus nomen ce-
labat semper. Allocutione finita quam-
primum descendit, ac pedes adiit hunc

c. 36.

incognitum, eos, qui vellent, sequi se
jubens, sed cogens neminem. Permisit,
ut equis uterentur senes, eo magis, quod
plateæ essent fordidæ: immo præcepit
illud Patriarchæ Alexandrino. Andro-

Lib. II. c. I.

nicus comitantem se innumeram mul-
titudinem tum studii tum curiositatis
plenam ad monasterium Cosmidion du-
xit: cui Athanasius se incluserat abhinc

Sup. l. 39.

§. 25.

novem annis tribusque mensibus, nem-
pe 16 Oct. 1293. Patebat porta: &
Imperatore cum Episcopis ac detectis
monachis in conspectum veniente Atha-
nasia cubiculum reliquit suum pallio stra-
mineoque tectus petaso, & baculo gres-
sus firmans. Sic procedebat usque ad
vestibulum; in quo magnum jam po-
puli agmen stabat: neque tunc latebat
quempiam, quis esset Imperatoris Vates.

Mox cuncti coram eo certatim se proster-
nere, præsertim Episcopi, eum dicere Pa-
triar-

L1 3

triar-

Sæcul. XIV. triarcham, hortari, ut dignitatem re-
 A.C. 1303. fumeret suam, aperire capita, &, ut be-
 ne ipsis precaretur, petere.

Abnuabat Athanasius, senium & in-
 firmitates, causatus suas: spondebat au-
 tem se Deo supplicem pro ipsis fore;
 ac sine fausta precatione solenni offe-
 rebat manum, cui oscula dabant. Pos-
 tea dimisit populum, sibi emolumenta
 ejus maxime cordi esse affirmans. Scio,
 inquiebat, regnare injustitiam, a ma-
 gnis sperni exiguos, a potentibus fac-
 ile opprimi debiles, eo quod defensore
 careant. Imperator hæc considerans,
 cum Athanasium miserorum partibus su-
 scipiendis aptiorem quovis alio cense-
 ret, mandavit, ut ad se confugientibus
 aditum daret. Ab eo tempore ingens
 ad eum concursus per singulos totosque
 dies fiebat. Judiciorum recognitionem
 alii, alii commendationes postulabant,
 ut gratias ab Imperatore acciperent,
 qui Athanasii rationem semper duce-
 bat. Ita Joannes Cosmas magis magis
 que veniebat in contemptum; crescebat
 que authoritas Athanasii facientis sperem
 in statum res meliorem restituendi. Tum
 Andronicus Episcopus, Clerum, ac mo-
 nachos congregavit ad ineundam de-
 liberationem non de revocatione Atha-
 nasii, quam habebat pro constituta, sed
 de modo ac tempore reducendi eum, si
 ponat

ponatur, hoc illi persuaderi posse. E. Sæcul. XIV.
 piscopi ex motu primo, in quo Athanasium ut Patriarcham tractaverant, se
 colligentes in duas discedebant sententias. A. C. 1303.

Alteri persistebant in proposito eum
 rejiciendi, & afferebant pro causis e-
 jus abdicaciones & quietem per tot
 annos, electionemque canonicam alius
 Patriarchæ, qui interea rexisset Eccle-
 siam, & plurimos consecrasset: unde con-
 cludebant alterum necessario conde-
 mnandum esse, vel Athanasium, vel
 Joannem Cosmam. Oppressis oblatum
 patrociniū putabant fuisse artem recu-
 perandæ sedis.

Alteri perperam cum illo actum di-
 cebant, eumque habere jus exigendi
 satisfactionem de injuria: & quidam ab
 eo initiati se in eum peccasse fatebantur.
 Sed qui eundem volebant recipere, præ-
 ter abdicacionem objiciebant inexora-
 bilem ejus duritiam ac severitatem in
 puniendis erratis minimis; contende-
 bantque hanc fuisse causam eum secun-
 dum canones exauthorandi. Hinc na-
 scebatur tertia factio illorum, qui A-
 thanasium admittere volebant, sed ea
 lege, ut daret cautionem deinceps mi-
 tiorem se præstandi. Imperator his con-
 sultationibus finem nullum imponi videns,
 Ego primus, inquebat, Athanasii in-
 clementiæ me exponam, quam blandi-

Sæcul. XIV. A. C. 1303. 6. 3. tiis aliorum præfero. At non effecit, ut inter Præsules de receptione Athanasii conveniret. Igitur Joannem Cosmam adire statuit cessurum sperans eo magis, quod ab ipso invitatus esset ad colloquium, atque tempus idoneum videretur: erat enim hebdomas Sexagesimæ, ut nos dicimus, Tyrophagiæ, ut Greci vocant, hoc anno 1303 die lunæ 18 Febr. coeptæ, qua etiamnum licet cibis lacte confectis uti.

§. XXX

Joannes Cosmas Andronicum anathemate ferit.

Imperator cum tribus Episcopis in cenobium, ubi Joannes Cosmas agebat, delatus ab eo petiit, ut ipsi pacem & reverentiam a Superis precaretur. Rogatus, an eum agnosceret Patriarcham, affirmavit, seu noxiam ob verecundiam, seu alia de causa. Et ego, agebat Cosmas, si Patriarcha sum, Sanctissimæ Triadis nomine a sacris submoveo illum, qui vult aut volet Dominum Athanasium contumtuere Patriarcham. Imperator pudore suffusus, ne verbulo quidem subjuncto abiit, ac Episcopis se comitantibus iram declaravit suam, eos contumeliæ sibi factæ affines cum Cosma collusisse suspicans.